

INTRODUCERE		008
CUVÂNT ÎNAINTE de Tom Kite		012
Capitolul 1	Despre propria mea interpretare a viselor	016
Capitolul 2	Ce a învățat Nick Price de la William James	028
Capitolul 3	Exersați și aveți încredere	036
Capitolul 4	Cum și-a creat Stuart Anderson propria lui realitate	044
Capitolul 5	Seria de succes: nu vă puneți singuri în propria cale	050
Capitolul 6	Redescoperirea vechii înțelepciuni scoțiene	054
Capitolul 7	Ce vede al treilea ochi	062
Capitolul 8	„Toiagul și nuiaua ta...”	070
Capitolul 9	Lăsați loviturile scurte să curgă	084
Capitolul 10	Ce am învățat de la Bobby Locke	098
Capitolul 11	Golful nu este un sport al perfecțiunii	118
Capitolul 12	Oricine poate căpăta încredere	132

Capitolul 13	Ce au în comun Mark Twain și Fred Couples	138
Capitolul 14	Lupta cu teama	142
Capitolul 15	Ce am învățat de la Seve Ballesteros	150
Capitolul 16	Strategie conservatoare, lovitură sigură	158
Capitolul 17	Planul de joc	164
Capitolul 18	Presiunea vă stimulează	182
Capitolul 19	Când cartea de scor vă privește	196
Capitolul 20	Competitorii	204
Capitolul 21	Exersați ca să vă perfecționați	210
Capitolul 22	Ce am învățat de la Paul Runyan	226
Anexă	Regulile lui Rotella	234
Mulțumiri		240

În ultimii treisprezece ani am avut norocul să lucrez cu mulți dintre marii jucători de golf ai lumii. Cartea aceasta reprezintă efortul meu de a împărtăși cu iubitorii de golf ceea ce i-am învățat pe câțiva dintre cei mai renumiți jucători și ce m-au învățat ei pe mine.

Psihologia golfului e destul de simplă și de logică. Majoritatea jucătorilor de golf cu care lucrez sunt la început uimiți de simplitatea spuselor mele. Sunt surprinși să afle că nu e nimic ciudat sau misterios în ceea ce fac eu. Cu o oarecare ușurare în voce, îmi spun că genul acesta de gândire, despre care le vorbesc eu, li se pare de bun simț.

Psihologia sportului, așa cum o predau eu, înseamnă să învățați să gândiți în fiecare zi cât mai eficient și mai avantajos posibil. E psihologia excelenței. Datoria mea de instructor în domeniul abilităților mintale este să-i ajut pe jucători să ajungă acolo unde poate nu ar ajunge singuri din cauza unui mod de gândire învechit pe care l-au avut.

Poate că au învățat un stil de gândire adecvat zonei de antrenament pentru loviturile lungi sau pentru cele de apropiere. Ceea ce le ofer eu este un mod de gândire și de joc care funcționează atunci când vă aflați sub focul presiunii competitive, un mod care naște coerență, oferă șansa jucătorilor să-și îmbunătățească jocul și îi ajută să găsească o cale de a câștiga.

Problema nu este înțelegerea noțiunilor pe care le predau, pentru că, așa cum am spus, ele sunt simple și logice. Problema este să gândiți așa în fiecare zi, la fiecare lovitură.

Ca să poată face față, jucătorul de golf trebuie să-și înțeleagă puterea. Trebuie să învețe să acceseze această putere și să o lase să se manifeste în joc.

Unul dintre obiectivele pe care le-am avut atunci când am scris această carte a fost să le dezvălui iubitorilor de golf adevărul despre liberul arbitru. Sunt convins că puterea voinței este cea care îi deosebește pe marii jucători de golf de cei care nu își ating niciodată potențialul.

Deși predau psihologia, niciodată nu am știut exact unde se sfârșește mintea și unde încep inima, sufletul, curajul și spiritul uman. Dar știu că asta se întâmplă la punctul de întrepătrundere dintre minte și spirit pe care îl numim liber arbitru, că toți marii campioni găsesc în ei puterea de a visa la destinul lor și de a-și respecta obligația pe care și-au luat-o de a excela. Toți marii campioni sunt puternici în interior.

Toți au învățat că golful competitiv, fie clădește caracterul, fie îl dezvăluie. Ei au învățat să fie onești cu gândurile lor. Au învățat să savureze provocările mintale și emoționale ale jocului. Au învățat să aprecieze valoarea pe care o are gândirea în manieră athletică. În final au învățat că golful e un joc și el trebuie să fie jucat.

Mai știu că e foarte simplu ca media, în această eră a filmărilor, să treacă cu vederea rolul minții. Camerele de televiziune nu pot surprinde imaginea gândurilor. Dar oricine participă la un campionat de golf vă va spune că cel puțin jumătate din bătălie se dă în mintea jucătorului.

Cartea aceasta vă echipează pentru acest gen de provocare. Pentru că eu cred că este important să învățați din experiența altor jucători, am venit cu o mulțime de ilustrații din istoria sportului și din conversațiile pe care le-am purtat cu jucătorii pe care i-am antrenat. Sper că aceste pilde vă vor ajuta să înțelegeți și să rețineți principiile pe care vreau să le expun. Ele reprezintă purul adevăr pentru excelența în golf.

Lectură plăcută.

CUVÂNT ÎNAINTE

de Tom Kite

De-a lungul timpului s-a discutat mult despre jocul de golf și despre îmbunătățirea scorului. Invariabil, discuția s-a transformat într-o dezbateră în care s-a analizat în ce măsură acest joc este de natură fizică sau mentală. În general, cu cât un jucător e mai bun, cu atât mai mult va acorda el atenție laturii mintale. E firesc. De la un începător care își controlează prea puțin loviturile nu te poți aștepta să înțeleagă că jocul este în proporție de 80-90% mental. Dar în Turneul PGA, unde toți jucătorii pot să dea lovituri de înaltă clasă, latura mentală are o pondere de cel puțin 90% în evoluția învingătorilor, față de învinși. Lăsând la o parte procentele, indiferent de nivelul de experiență al jucătorului, handicapul lui va fi mai redus, dacă el gândește bine.

S-au scris mii de cărți cu instrucțiuni despre golf. Cele mai multe vorbesc despre felul în care se ține crosa, despre postură, despre balansul loviturii, despre alinierea poziției și celelalte reguli tehnice ale golfului. Dar, dacă ținem cont de importanța pe care o are pentru golf partea mentală, s-au scris prea puține cărți despre ea. Trebuie să existe o explicație pentru asta. Poate pentru că e imposibil să vezi ce gândește cineva. De multe ori mi s-a întâmplat să îmi spună fanii cât de calm arătam pe teren, când eu nu îmi aminteam decât că eram speriat sau nervos. Sau poate pentru că jucătorii de top, cei care au descoperit un mod eficient de a gândi pe teren, își apără cu dârzenie ideile care i-ar putea ajuta pe adversari. Sau poate pentru că puțini oameni au studiat latura mentală a golfului, comparativ cu numărul mare de oameni care au studiat balansul. Dar, indiferent care ar fi motivul, informațiile precise despre partea mentală a jocului au întârziat mult. Cartea lui Bob Rotella - cartea de față - asta conține.

L-am întâlnit pe *Doc*⁰¹ în 1984, în Miami, la Doral Open. Eram într-una din acele faze în care aveam impresia că nimic nu

îmi iese cum trebuie pe teren și handicapul meu arăta asta. Nu mai terminasem de luni de zile în top și câștigarea unui turneu mi se părea la fel de departe precum luna. Dar după două întâlniri pe care le-am avut la începutul săptămânii, când Doctorul nu a făcut altceva decât să-mi reîmprospăteze memoria, amintindu-mi de gândurile mărețe pe care le aveam de obicei când eram în formă, am ieșit pe teren și chiar am câștigat turneul, învingându-l pe nimeni altul, decât pe Jack Nicklaus. Lovitura mea nu se schimbase deloc în cele două zile care trecuseră de la ultimul concurs. Dar a fost ca și cum eram un alt om. Dintr-o dată eram capabil să lovesc cum nici măcar nu mi-aș fi imaginat cu o săptămână în urmă. Nivelul răbdării mele crescuse considerabil. Până și mersul meu era mai sigur. Aveam un nou prieten foarte bun și acela eram chiar eu!

În primii doisprezece ani în care am participat la PGA Tour mă remarcasem ca un jucător destul de bun, dar nu câștigasem decât cinci turnee oficiale. În cei zece ani care au trecut de la întâlnirea cu *Doc* am câștigat paisprezece turnee jucate cu echipa Ryder Cup și am câștigat primul mare turneu important, U.S. Open. Dacă aș spune că eu cred că întâlnirea cu *Doc* m-a ajutat să devin un jucător mai bun, ar fi prea puțin. Acum înțeleg că trebuie să aloc la fel de mult timp pregătirii mintale a jocului, cât aloc să îmi exersez loviturile pe terenul de antrenament.

Dar să nu vă sperie ideea că ar fi o sarcină în plus! Nu presupune un efort așa de mare. În fond, tuturor ne umblă mereu tot felul de gânduri prin cap. Ce poate face *Doc* e să vă arate care gânduri sunt avantajoase și care sunt distructive. Și unul dintre lucrurile cu adevărat grozave care se întâmplă când încercați această abordare e că nu deveniți doar jucători de golf mai buni, atleți mai buni sau directori de vânzări mai buni, ci învățați mai multe lucruri despre voi, devenind oameni mult mai împliniți.

Cine a spus că nu le putem avea pe toate?

CAPITOLUL 1

Despre propria mea interpretare a viselor

A

m în comun două lucruri cu Sigmund Freud. Am o canapea în cabinetul meu. Și le cer oamenilor să-mi povestească visele. Dar aici se opresc asemănările.

Canapeaua se află în camera mea de recreere de la subsol, în apropierea campusului Universității Virginia, din Charlottesville. Deasupra canapelei nu se găsesc înrămate creații artistice neutre din punct de vedere psihanalitic, ci fotografia unui jucător de golf care lovește cu o crosă *mid-iron* și un steguleț de la gaura 18 a terenului de golf din Pebble Beach, semnate de Jack Nicklaus, Tom Watson și Tom Kite. O gaură de *putt-ing* de 15 centimetri, înfundată în podea și un aparat de gimnastică universal completează decorul. Și nimeni nu stă întins pe canapeaua mea. Stă așezat și vorbim față în față.

Freud credea că visele sunt o fereastră spre subconștient. A țesut o rețea întreagă de teorii care, de prea multe ori, se reduc la convingerea că oamenii sunt victime ale unor circumstanțe care nu se află sub controlul lor - traume din copilărie, greșeli ale părinților sau impulsuri instinctive.

Dar visele care mă interesează pe mine nu sunt cele care s-au strecurat din subconștient cu o noapte în urmă. Sunt obiectivele și aspirațiile pe care un jucător sau o jucătoare de golf le poartă cu sine în mod conștient. Visele despre care vreau eu să aud sunt cele care îi animă pe unii oameni norocoși din clipa în care se trezesc dimineața și până când se duc la culcare. Vise despre pasiune și tenacitate. Pot fi definite ca scopuri, dar niște scopuri atât de clare, încât nimeni nu simte nevoia să și le noteze ca să și le amintească. De fapt, cea mai grea sarcină pe care o au profesioniștii cu care lucrez nu e să-și amintească visele, ci să le pună din când în când deoparte și să ia o pauză de la urmărirea lor. Visele despre care vreau eu să aud reprezintă combustibilul emoțional care îi ajută pe oameni să preia controlul asupra vieții lor pentru a deveni ceea ce își doresc. Câteodată am auzit povestindu-se despre vise care sunt strâns

legate de abilitatea de a juca un golf excelent. De fapt, acesta este cel dintâi principiu mintal pe care trebuie să-l învețe un jucător de golf:

Un om care are vise mărețe poate să realizeze lucruri mărețe.

Un om cu vise mărunte sau un om care nu are încredere să-și urmeze visele s-a condamnat singur la o viață plină de frustrări și de mediocritate.

Pat Bradley a avut unul dintre cele mai fascinante vise pe care le-am auzit vreodată. Când am întâlnit-o prima oară, la începutul anilor '80, câștigase câteva turnee, dar nu era convinsă că știe cum să câștige. Nici măcar nu era sigură că are un talent înnăscut pentru golf. Copil fiind, se concentrase mai mult asupra schiatului. Nu câștigase prea multe concursuri importante pentru amatori și nu făcuse parte din echipa de golf pe când era la facultate. Era o jucătoare bună, care a devenit treptat mai bună, până când a ajuns să câștige bine ca profesionistă.

Stătea pe canapeaua mea și îmi spunea: „Am peste treizeci de ani. Vreau să am mai multe victorii. Vreau să câștig turnee importante. Vreau să ajung măcar o dată Jucătorul Anului. Și vreau să ajung în LPGA Hall of Fame.”

La momentul acela nici măcar nu știam cum se putea ajunge în LPGA Hall of Fame. Am aflat repede că, dintre toate sporturile, cel mai greu se intră la golf în Hall of Fame. Un jucător de golf trebuie să câștige treizeci de turnee, dintre care cel puțin unul să fie important. Foarte puțini reușesc asta.

Mi-am spus atunci: „Uau! Femeia asta are o minte grozavă”.

Mă entuziasmam pur și simplu vorbind cu ea. Era atât de pasională și de înflăcărată. Avea un țel.

Am lucrat două zile cu ea, încercând să o fac să se vadă învingătoare, să gândească eficient, să se concentreze doar

la lovitura pe care o are de efectuat, să aibă încredere în sine însăși. Ulterior am continuat să mai discutăm periodic și încă o mai facem.

În primul an după întâlnirea noastră a câștigat cinci turnee, trei dintre ele importante. Era cât pe ce să câștige Grand Slam-ul la golf feminin. Am participat la unul dintre turneele pe care le-a pierdut în acel an, U.S. Women's Open-ul din Dayton, Ohio. A ratat la mustață două din ultimele trei găuri și a pierdut la un punct sau două.

Pe urmă am stat de vorbă și i-am spus că m-am bucurat că nu am avut la mine un milion de dolari, pentru că i-aș fi pariat pe toți pe victoria ei. Atât de impresionante erau în acel an atitudinea și siguranța ei.

Pat a continuat să câștige și în 1991, după a patra ei victorie din acel an, calificându-se pentru LPGA Hall of Fame. Ceremonia de înscriere a avut loc la Ritz-Carlton, în Boston, și Pat mă invitase să vin acolo împreună cu soția mea. Am intrat în hol și am văzut-o pe Pat și pe mama ei, Kathleen. Ne-am îmbrățișat.

- Hei, înainte să pleci trebuie să vorbim, mi-a spus ea.

- Despre ce vrei să vorbim?, am întrebat-o.

S-a uitat la mine și mi-a spus:

- Încotro ne îndreptăm acum? Bob, trebuie să găsim un alt vis. Care e următorul?

Pat încearcă și acum să-și dea seama ce urmează. O vreme a crezut că la Olimpiada din 1996 va fi inclus și golful și credea că se va juca pe Augusta National. Întotdeauna visase să joace pe Augusta National și întotdeauna se visase olimpică. Gândul că și-ar putea împlini ambele vise a stimulat-o, până când Comitetul Olimpic Internațional a abandonat ideea.

Acum caută un vis nou. Și nu a mai câștigat nimic din 1991. Știu că atunci când va avea un vis nou va câștiga din nou. În cazul ei, visul este motorul care o propulsează.

Ceva asemănător am auzit de curând la Byron Nelson. Eu și Tom Kite țineam o prelegere la Las Colinas Country Club, lângă Dallas, și ne-am simțit flatați când am văzut că Byron și soția lui, Peggy, au venit să ne asculte.

După prezentarea noastră, când au început întrebările, Byron a ridicat mâna.

„Lumea m-a întrebat de multe ori unde mi-a fost mintea în anul în care am câștigat unsprezece turnee la rând”, a spus el. „N-am avut niciodată un răspuns bun până acum, când am ascultat ce ați spus, tu și Tom, despre urmărirea unui vis. Când eram jucător tânăr, visul meu era să am o fermă. Golful era singurul mod în care puteam să-mi cumpăr ferma. Și, la fiecare turneu la care participam, urmăream să câștig o bucată din ea. Mai întâi trebuia să-mi cumpăr un teren. Pe urmă trebuia să-l îngrădesc. Pe urmă trebuia să construiesc o casă. Pe urmă trebuia să mobilez casa. Pe urmă trebuia să construiesc hambare și țarcuri. Pe urmă, animalele. Pe urmă trebuia să angajez pe cineva care să aibă grijă de animale cât timp eram eu la turneu. Pe urmă trebuia să pun deoparte suficienți bani ca să am grijă de ea pentru tot restul vieții.

Pentru asta am câștigat turneele. E uimitor, dar după ce am plătit tot ce trebuia pentru ferma aceea, m-am cam oprit din joc. Am încetat să mai fiu un jucător competitiv.”

Tom Kite este exemplul perfect de om cu vise uriașe, pe care continuă să le aibă în ciuda tuturor presupuselor dovezi care arată că sunt niște vise nebunești.

Acum câțiva ani eram la Austin Country Club și lucram cu Tom, cu o săptămână înainte să înceapă Turneul Campionilor. El a trebuit să intre să răspundă la telefon și, cât timp am rămas afară să-l aștept, a venit la mine un bărbat înalt și athletic și m-a abordat:

- Ești Bob Rotella, nu?, m-a întrebat el. Despre ce vorbești cu Kite? Știi, el chiar crede că îl ajuți.

Am dat mâna și mi-a spus că era prieten vechi cu Tom și competitorul lui din tinerețe.

- Am fost coleg de liceu cu Tom și am jucat golf cu el, a spus el. Ben Crenshaw era chiar în urma noastră. Ben a câștigat campionatul național de două ori. Eu am câștigat o dată. Tom n-a câștigat niciodată. Eram convins că sunt mult mai bun ca el. Părea că lovește mereu peste 3 *par*. Cum de a devenit atât de bun?

Exista un răspuns lung și unul scurt la această întrebare.

Răspunsul scurt era că Tom avea un vis și nu înceta vreo clipă să alerge după el.

Când era copil, era scund de înălțime, avea nevoie de ochelari și nici măcar nu era cel mai bun junior în clubul lui de golf. Visul lui părea atât de greu de realizat, pe când avea vreo paisprezece sau cincisprezece ani, încât părinții lui l-au dus să-i întâlnească pe Lionel și Jay Hebert, foști jucători profesioniști. Tatăl lui Tom ar fi vrut ca frații Hebert să-i spună ceva descurajator, să-i spună cât de multe lucruri stăteau în calea visului lui.

Din fericire, frații Hebert au refuzat s-o facă.

- O să afle în curând cât e de greu, au spus ei. Lăsați-l să încerce.

Când l-am întâlnit prima oară pe Tom, visele încă îl mai motivau. Voia să câștige și mai multe turnee, inclusiv turnee importante. Voia să fie jucătorul anului. Voia să fie cel mai bogat dintre jucătorii de golf.

Și-a împlinit acele vise. Acum are altele. La două zile după ce a câștigat U.S. Open pentru prima oară, m-a sunat. Știa ce se va întâmpla când avea să revină din turneu. Toată lumea va dori să-l felicite. Reporterii vor dori să-i ia interviuri despre turneu. Fanii îl vor înconjuera din toate părțile. Confrunțați cu atât de multe distrageri, mulți dintre proaspeții campioni au intrat în declin. Tom era hotărât să nu se numere printre aceștia. Voia să-și testeze auto-disciplina. Voia să fie un jucător care să

folosească Open-ul ca pe o trambulină de lansare pentru performanțe și mai bune. Și așa a făcut.

Părerea mea e că Tom își va îndeplini noile vise, așa cum a făcut și cu cele vechi, pentru că întotdeauna a fost pregătit să facă lucrurile care se regăseau în răspunsul lung la întrebarea pusă de rivalul lui din adolescență.

În răspunsul lung ar fi trebuit să-i spun cât de mult lucrase Tom la aspectul fizic, dar și mintal al jocului lui, cât de des eșuase și cât de des își revenise în drumul lui spre împlinirea visului.

Bărbatul cu care vorbeam făcuse greșeala frecventă de a-l evalua pe Tom. Confundase potențialul pentru golf cu anumite caracteristici fizice. E tânăr, înalt și zvelt. Se mișcă cu grația naturală a atletului și probabil că a excelat în toate sporturile pe care le-a încercat. Poate să arunce mingea peste gardul terenului, la final de antrenament.

022 Dar, cu toate că niciodată nu voi descuraja o persoană care are acest potențial fizic, am descoperit că el are prea puțină legătură cu potențialul real pentru golf.

Potențialul pentru golf depinde în primul rând de atitudinea jucătorului, de cât de bine folosește crosele wedge și putter și de cât de bine gândește.

Îmi place că Tom îmi acordă și mie un pic de credit pentru realizările lui, dar adevărul este că el a avut atitudinea asta extraordinară dinainte să-l cunosc eu. Când era copil, a avut un teren mic de golf și o groapă de nisip în curtea din spate și acolo a exersat loviturile scurte. A refuzat să creadă că nu își poate atinge obiectivele. Calitățile minții lui au fost și sunt adevăratul lui talent și adevăratul lui potențial. Eu cred că, dacă Tom, când avea cinci ani, și-ar fi dorit să ajungă un mare baschetbalist, și nu un mare jucător de golf, ar fi ajuns în All American la baschet, cu mintea și cu atitudinea lui. Asta pentru că talentul

și potențialul au mai mult legătură cu ce e în mintea atletului, decât cu caracteristicile lui fizice.

Câteodată sunt întrebat dacă există o personalitate specifică unui învingător. Eu nu văd să existe dovezi pentru asta, deoarece campionii cu care am lucrat aveau tipuri de personalitate care acopereau un spectru larg. Veneau din orașe mari și mici, din sărăcie sau din bogăție, din părinți atletici sau non-atletici. Unii sunt timizi, alții sunt sociabili. Tom Kite și Nick Price, dacă ar fi fost juriști sau contabili, și nu jucători de golf, probabil n-ar fi avut multe lucruri în comun.

Dar ei și ceilalți campioni au câteva trăsături comune. Toți au o voință puternică, toți au vise și toți se mobilizează pe termen lung pentru urmărirea acelor vise.

De fapt, cred că adeseori o persoană creditată cu ceea ce mulți dintre noi înțeleg prin potențial reușește mai greu să devină un învingător decât, să zicem, Pat Bradley.

Când toți din jur îți spui că ai un mare potențial și se așteaptă de la tine să câștigi tot timpul, e foarte posibil să începi rapid să detești și să disprețuiești acest potențial, să-l percepi ca pe o povară. Val Skinner, una dintre jucătoarele cu care lucrez pentru LPGA Tour, s-a luptat cu această problemă. A intrat în turneu fiind Jucătorul Universitar al Anului și țintește sus. Când a văzut că nu a câștigat imediat, a devenit frustrată și autocritică. A trebuit să facă eforturi mari ca să înțeleagă că talentul ei fizic este doar unul dintre factorii care contribuie la abilitatea ei de a juca golf - și nu cel mai important dintre ele.

Oricum, cei mai mulți dintre oameni nu-și folosesc decât un mic procent din capacitatea lor fizică. Jucătorul de golf a cărui atitudine îi permite să valorifice un procent mai mare dintr-o rezervă relativ modestă de talent dăruit de Dumnezeu va putea și va reuși să îl învingă pe cel care nu știe cum să maximizeze ceea ce are.

Pe de altă parte, un jucător care nu are vise are puțin potențial real. Nu cu mult timp în urmă, un tânăr de la o altă universitate a venit în Charlottesville să mă vadă, căutând ajutor pentru jocul lui. L-am întrebat care erau visele lui.

- Nu știu, mi-a spus el. Sunt un jucător destul de talentat, un elev destul de talentat. Mă descurc destul de bine cu ambele. Tata are o firmă destul de bună și presupun că după facultate aș putea să mă duc să lucrez cu el și să-mi aranjez o viață destul de bună, așa că nu-mi fac griji pentru viitor.

Discuția a lăncezit o vreme. În cele din urmă l-am întrebat dacă exista un lucru care să-i placă cu adevărat. S-a înviorat imediat.

- O, da! Îmi place să merg la meciurile echipei noastre de baschet. Sunt grozavi, foarte buni și implicați. Zici că au o misiune, *Doc*. Aș face orice ca să prind bilete la meciurile lor. M-aș duce în turnee cu ei.

024 Școala lui avea, într-adevăr, un program de baschet grozav. Echipa ajunsese de mai multe ori în Final Four.

L-am oprit și i-am spus:

- Nu vreau să te rănesc, dar trebuie să-ți dai seama că, dacă programul de golf al școlii tale ar fi la fel de bun ca cel de baschet, tu n-ai putea juca.

M-a întrebat de ce.

- Tu ai talent, dar școala ta selectează baschetbaliști care au talent, dar și atitudinea potrivită, i-am spus. Antrenorul vostru de baschet visează să câștige campionate naționale. El selectează doar jucători care sunt foarte hotărâți să câștige campionate naționale. Dacă nu ești așa, nu vei fi selectat. Pentru că, dacă nu ești pasionat, n-o să faci aruncări libere în fiecare zi, ca să ajungi un aruncător excelent. Dacă nu ești pasionat, n-o să joci în apărare de fiecare dată.

Aruncările libere și apărarea, i-am spus, sunt ca loviturile scurte în golf. Nu îți cer atât de mult talent, cât hotărâre și dăruire. Și acestea sunt cele două elemente care diferențiază de